

Murakabe 12841

2014-11-23 02:18:14 +0200

Mind Map yaparak yazıdan *yırtacağı* düşünmüştüm. Dün işe yaradı.

Olmadı değil mi? Cümle kurmadan olmuyor. Acıkmış gibi kafan doldu geldin kağıdın ve kalemin önüne.

Başımdeki bu hissi tarif. Acıkmak gibi de değil, başka bir şeye benziyor. Ne olduğunu bilmediğin bir şeyi taşımak gibi.

Sahiplik hissi de var mı?

Bir labirent gibi. Yazıdaki maksat böyle zamanlarda saklanan ve aradığında bulunmayanı bulmak. Orada olduğunu unutursam, kalemin ucuna dolanma ihtimalini düşünerek yazıyorum. Ararsan bulunmaz da başka yere bakarken önüne çıkarır. Başka yere bakmaya çalışıyorum.

Bukowski'nin şiiri mi etkileyiverdi? Devrik Yazılar'ı yeniden ele alacak kadar cesaretin gelmiş bakıyorum.

Kaçıyorum ama nafile. Bir vazife gibi buluyor beni.

Sendeki bu hal ilginç geliyor. Bir yanda yazıları dönüp okuyacak cesaretin olmadığını söylüyorsun, buradakiler için de, öncekiler için de. Yazıp bitirip buraya atınca bir daha dönüp bakmıyorsun. Ancak bir yandan da kendine iş edinmişsin, yazı üreteceğim diye uğraşıyorsun ve kaybolup gitmemesi için hayli sofistike araçlar kullanıyorsun. Bütün sitelerin bilmemkaç yerde kopyası var.

Bir çelişki var gibi, değil mi? Hem yazıların pek ele/dile/beyne gelir tarafı olmadığını söyleyeceksin, hem de yazmaya devam edeceksin? Bu ne perhiz, bu ne tahrir?

Okur teveccühünden desen, öyle bir durum da yok. Neden kendine iş edinecek, yazmayınca kendini eksik hissedecek kadar önemli gördüğünü anlamıyorum.

Bunu düşündüğüm çok oldu. Sanırım eski yazıları görmeye dayanamıyorum olmamın sebebi hastalıklı mükemmeliyetçiliğim. *Ben bunu nasıl yazmış olabilirim?* hissi. Daha iyisi elimden gelecekmiş gibi bir his. Yeni yazı yazmaktaki hal de *yenilen pehlivan* psikolojisi. Bir sonrakinde *mükemmel* yazıyı yazacakmışım gibi.

Hiç oldu mu? Mükemmel olduğunu düşündüğüm bir yazı?

Hayır. *İyileştirmekten* sıkıldığım veya yazıyı tamamen *uçurmadan* iyileştirmenin imkansız olduğundan bıraktığım yazılar oldu. Buna *mükemmel* der misin bilmem, kendi çapında *kemale ermiş* oluyorlar. Ancak hiçbirine bakıp *ben veya başkası bundan iyisini yazamaz* dediğim olmadı.

Başka kimselerde gördün mü bunu?

İyi yazarlar var. Mükemmel diyeceğim pek yok ama *hayali* olsun, *nahayali* olsun güzel yazarlar var.

Senden iyiler...

Benden iyisi her zaman var. Her yayınlanan kitap için bunu söyleyemem lakin güzel yazarlar var.

Örnek?

Bunu sorma. Edebi mukayese havamda değilim. Terry Pratchett okuyorum, *Small Gods* diye bir kitabını. Adamın oturup, balon şişirir gibi üflediği belli oluyor. Böyle yazarlara pey saygım yoktur ama ifade gücü kendini okutuyor.

/Ben yazamam/ dedirtecek kadar mı?

Hayır. Bu kitapta o kadar değil. *Bu kitabı yazamam* demedim ama yazmam da. Böyle bir hikaye için kalem oynatmak ilgimi çekmez. Bununla beraber dil bariyeri var. Modern Türkçe fazla yalın, çığ bir dil. *Sası* bir dil. Beli yazılara akseden *tatsızlık* da bundan.

Nasıl bir tatsızlık?

Türkçede güzel yazı yazmak için eski kelimelere el atmak gerekiyor. Ancak onların da ifadeyi bugünden alıp, tarihe götürmek gibi kötü bir alışkanlığı var. Söylediğin sadece söylediğin şey olmaktan çıkıyor, bir tavır, bir siyasi düşünce halini alıyor. İnsanlar yazını anlamak için sözlüğe bakmak zorundaysa, başarılı bir yazar değildir. Ancak sözlüğe baktırmaya yazılarda da hiç keyif yok. Modern Türkçe'nin kendisinde de fazla edebiyat yapacak yapacak kudret yok. Bunu yabancı dilde kitap okurken hissediyorsunuz. Adamın on kelimeyle kurduğu ve *göndermeleriyle parlayan* cümleyi tercüme etmeye kalkınca ya yarım yamalak, ya yirmibeş kelimeye tercüme ediyorsun.

Türkçede yazılacaklara da bir *doğal sınır* geliyor o zaman.

Bazen Türkçeyi Mürkçeyi iplemeden, anlayan olmuş mu, seven bulunmuş mu kaygısını unutup, elimden geleni ardıma koymamaya niyetleniyorum. Kendim uydurup, kendim okurum. Modern gibi duran karşılıklar, insanların farkına varmadığı farkların farkını tefrik edecek cümleler. Sonra üşeniyorum. Yılgınlık alıveriyor.

Nasıl kelimeler üretecek mesela?

Şimdiye kadar asker ve bürokrat zoruyla uydurulmuşlardan değil. Şiirde kullanmaya utanmayacağımız kelimeler. Ne tavanarasından çıkmış gibi duran, ne bit pazarından ucuz yollu alınmış gibi.

Böylesi zaten yok mu?

Vardır. Sorsan hemen aklıma gelmez ama her duyduğum yeni kelimedenden rahatsız olmadığımı göre vardır.

Yetmiyor mu?

Yetmiyor. Az. İşlenmemiş. Sindirilmemiş. *Ölüpölüldirilmemiş*. Güneşte kuruyup sokağa ufanmamış.

Bunlar hep zaman istiyor.

Evet. Zaman istiyor ve işte, ne kadar zaman geçerse geçsin, hançeresinde uzun hece ve entonasyona alışmamış bir milletin ürettiği kelimelerde *iftiharlık* az. Yazarken elini, okurken dilini kavrayacak kelimeler. Yazı yazdığım dil böyle kaldığı müddetçe, yazıların da kıymeti bir yere kadar.